

אָסוּר לְקַרְא בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה. נֶא לְשׁוֹר עַל קְדוּשַׁת הַגְּלִיּוֹן

פְּרֻשֵׁת עֵיַן חַמְד

יוֹסֵף לְאָזַר ע"י בֵּית הַכְּנִסַּת שְׁכֵנֵת עֵיַן חַמְד - אֲבִשְׁרַת צִיּוֹן

לְרֻפּוֹת כָּל חוֹלֵי ע"י וּבְכַלְמֵם צִיּוֹן בֶּן צ'חלה ולהצלחת ורפואת יהודה אריה בן רחל ברכה וב"ב

פְּרֻשֵׁת חֻקֹּת - רִגְעַת שָׁל קְדוּשָׁה

"וַיָּמַת אַהֲרֹן שָׁם בְּרֹאשׁ הָהָר... וַיֵּרַד מֹשֶׁה וְאַלְעָזָר מִן הָהָר, וַיֵּרְאוּ כָּל הָעֵדָה כִּי גֹעַ אַהֲרֹן" (במדבר כ, כח-כט)

אחר שראו את מיטתו של אהרון ברומו של עולם, והלא טענתם הייתה שאהרון לא מת מיתה טבעית, אלא שמשו קנס עליו מיתה, מפני שדיבר אליו שלא כהוגן, מה איפוא הועיל להם שגילה להם הקב"ה והראה להם מיטתו, שיירגעו ויסירו חשדם ממשו ואלעזר?

אלא ביאר הרב חיים זייצ'יק זצ"ל: ההבטה וההסתכלות על אהרון, על מיטתו ועל צורתו העליונה אף לאחר פטירתו הועילה להזכירם דמותו ואורו בעודו בחיים, ודי ומספיק היה בכך כדי להשקיט את רוגזם ולהסיר את חשדם, שהטילו על משה ואלעזר! **הבטה אחת בפניו - די בה כדי להעביר מהם כל התגברות היצר והסתתו.**

דוד המלך בתהלים: "קנאתי בהוללים, שלום רשעים אראה וכו' עד אבוא אל מקדשי אל אבינה לאחריתם". בכתבי הסבא מקלם מבאר, רק עד מפתן בית אלוקים יכול האדם לפטפט ולקנא ברשעים ולראות את שלוותם, ואינו מבין את אחריתם, הוא רואה רק חצי דבר, את ראשיתם ולא את אחריתם המרה, אבל כשנכנסים לבית מקדשי ה', נעלמים ממנו כל הדמיונות וההרהורים - "אבינה לאחריתם" השחורה.

בברכת שבת שלום
הרב אליהו חיים פנחס'
רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

פירש רש"י - "ויראו כל העדה" - כשראו משה ואלעזר יורדים ואהרון לא ירד, אמרו: 'היכן הוא אהרון?', אמר להם: 'מת', אמרו: 'אפשר מי שעמד כנגד המלאך ועצר את המגפה, ישלוט בו מלאך המוות?', מיד ביקש משה רחמים והראהו מלאכי השרת להם מוטל במיטה, ראו והאמינו.

מעין זה כתוב בילקוט שמעוני: כיוון שמת אהרון ונתעלם מהם, ירדו משה ואלעזר, והיו כל ישראל עומדין וחרדין ומצפין לראותו, מפני שהיה אוהב שלום ורודף שלום, הלך השטן ביניהם, והרגיש את כל ישראל על משה ואלעזר, תפסום כל ישראל, אמרו: 'היכן הוא' [אהרון]? אמר להם: 'גנזו הקב"ה לחיי עולם הבא', אמרו, 'אין אנו מאמינים לך, שמא דבר שלא כהוגן אמר לך, וקנסת עליו מיתה'.

ביקשו כל ישראל לסקול את משה ואת אלעזר, הגביהו מלאכי השרת את מטתו ברומו של עולם והקב"ה הולך לפני המטה ומספיד עליו ומלאכי השרת עונין אחריו, תורת אמת הייתה בפיהו, וכיוון שראו ישראל מטתו ברומו של עולם, והקב"ה ומלאכי השרת מספידין אותו, מיד עמדו כל ישראל מגדולם ועד קטנם וספדו עליו מספד גדול ובכו עליו בכיה גדולה.

יש להבין, במה נתיישרה דעתם של ישראל

העלון מוקדש להצלחת

יצחק אריאל בן טובה
ישי בן גילה
חגי חיים וב"ב
שמואל אימן בן אסתר זרי
שגית בת רוני
מאיר ישראל בן רחל ברכה-
ליאור יהושע סומך וב"ב
יהודה אריה בן רחל ברכה
עינת בת רחל ברכה
רחל ברכה בת פדילה דליה
נעם יצחק בן רחל ברכה
יוסף ליאור בן דליה אפרת פרנסה בקלות ובשפע
נטלי בת יונית
שלמה בן רקפת ודנה
דוד

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר
תרצה בתיה בת ימנה נינט
עמית בת טובה
חגית בת גילה
רונית בת סימי
סיון בת אסתר
יוסף בן רוחמה

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי
אילנה בת רוחמה
סיון בת אסתר
אליהו זרי בן ימנה
שמואל אימן בן אסתר זרי

רפואה שלמה

הראשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה
הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א
מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא
ימנה ניזירי בת סטה - בריאות ואריכות ימים
מרדכי ניזירי בן פרחה - בריאות ואריכות ימים
מאיה בת עדי - דליה אפרת בת נעמה
גילה בת אקבאל - בריאות ואריכות ימים
אסתר בת סוליקה
מזל בת חנה
ברכה בת עכה -
יהודית אסתר פראדל בת חיה - בריאות ואריכות ימים
יהודה בן סעדיה
נעם יצחק בן רחל ברכה
אקבאל בת נושפארין
תמר פורטונה בת מיסה
רחל בת זוהרה
אליהו בן גוהר פנינה
נחת מכל יוצאי חלציהם
נחום בן כיריה
יהודה אריה בן רחל ברכה
של בן מזל פתימה
דניאל רפאל בן חגית
ומירה בת מונאבאר -
טובה בת אורה
כל עם ישראל

15/06/2013		ז' תמוז תשע"ג	
פרשת חקת			
הפטרה: "ויפתח הגלעדי" - שופטים פרק י"א			
ר"ת	כניסה	יציאה	י"ם
21:21	19:08	20:28	
21:18	19:25	20:31	ת"א
21:22	19:19	20:33	ח"ש
21:17	19:24	20:27	ב"ש

שואל ומשיב בהלכה – הפרשת חלה

מהיכן למדים שיש להפריש חלה ומהן ההלכות הנוגעות בדבר?

שאלה: ?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה: !

מצוות עשה מן התורה להפריש תרומה מהעיסה וליתנה לכהן, שנאמר: "ראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה". וחיוב זה הוא בין על האנשים בין על הנשים. **מקורות:** שו"ע (יו"ד סימן שכב ס"א). וכתב בספר החינוך (מצוה שפה) טעם למצווה זו: משורשי המצווה, לפי שחיתו של אדם במזונות, ורוב העולם יחיו בלחם, רצה המקום לזכותנו במצווה תמידית בלחמנו, כדי שתנוח ברכה בו על ידי המצווה ונקבל בה זכות בנפשנו, ונמצאת העיסה מזון לגוף ומזון לנפש עכ"ל.

חיוב הפרשת חלה הוא אף על הכהן והלוי.

עיסה החייבת מן הדין בחלה, כל זמן שלא הופרשה ממנו חלה אסורה באכילה. **מקורות:** וכתב הרמב"ם (פ"ח מבכורים ה"ה) האוכל ממנה קודם הפרשת חלה חייב מיתה מפני שהיא טבל.

ואפילו טעימה כל שהיא ממאפה שלא הופרש ממנו חלה אסורה.

עיסת ישראל חייבת בחלה אפילו לש אותה פועל גוי, היות והבעלים יהודי. **מקורות:** שו"ע (יו"ד סימן של ס"א).

בזמן הזה אין חייבים בחלה מן התורה, אלא בארץ ישראל בלבד, שנאמר: "והיה באכלכם מלחם הארץ". ובזמן הזה שאין כל עם ישראל בארץ ישראל, החיוב אינו אלא מדרבנן. **מקורות:** רמב"ם (פ"ה מה' בכורים ה"ה). שו"ע (יו"ד סימן שכב ס"ב). ויש לחיוב זה עיקר מן התורה, ועיין בהקדמת מהר"י אלגאזי בספרו ארעא דרבנן שדן אם דבר שיש לו עיקר מן התורה ספיקו להחמיר כדאורייתא או לא.

אין חייב בחלה אלא בצק העשוי מחמשת מיני דגן. שהן: חיטה, שעורה, כוסמת, שבולת שועל ושיפון. וקמח מחמשת המינים שעירבן ועשה מהן עיסה אחת, מצטרף לשיעור חלה. **מקורות:** שו"ע (יו"ד סימן שכד ס"א).

מפרישין חלה בחוץ לארץ מדרבנן בברכה, כדי שלא תשתכח תורת חלה מישראל. **מקורות:** שו"ע (שם ס"ג). וכתב בספר לקט העומר (ס"ט) ומכל מקום אין להפריש חלה מעיסת ארץ ישראל על עיסת חוץ לארץ, או להיפך.

זְכוּת קְבֻלַּת שַׁבָּת

להלן סיפור מופלא על הרידב"ז, שבדידו הווה עובדה, ויש במעשה זה ללמדנו עד כמה גדולה חשיבות השבת בשמים ועל הזכות העצומה לאלו המקבלים שבת מוקדם. בעת שכיהן רבינו כרבה של סלוצק, הגיע כבר לגיל זקנה ושיבה, חלה לפתע במחלה קשה. בעודו על מיטתו סובל מחוליו ראה את נשמתו עולה לבית דין של מעלה, שם המתינו לו הדיינים. 'והדין היה ברור לחלוטין', סיפר הרידב"ז לאחר מכן לסובבים אותו, "נגזר עליי למות ולהחזיר נשמתו לעליונים. אלא שאפשרו לי לסנגר על עצמי".

"אמרתי לדיינים, בימים אלה אני שוקד על כתיבת פירוש לש"ס הירושלמי. וכידוע לכבוד מעלתכם לש"ס הירושלמי אין הרבה פירושים. וזו תרומה חשובה מאין כמותה לעולם התורה...". היסו אותו הדיינים: "נו, נו, יש מספיק תלמידי חכמים, שיוכלו לסיים את מלאכתך המונומנטלית על הירושלמי, עם כל נחיצותה. לא זו סיבה מספיק טובה להאריך את חיך...".

"ואז ניסיתי", מספר הרידב"ז, "סנגוריה מכיוון אחר. אני מוסר נפשי לעזור לאלמנות ויתומים. והחסד- מעלתו עצומה!". והדיינים בשמי מרומים, גילו קוצר רוח. "גם זו לא סיבה מספקת לתת לך אריכות ימים, תמיד נוכל למצוא גבאי צדקה מסורים ויקרים לפחות כמוך, שיעשו גדולות ונצורות למען יתומים ואלמנות. גבאים טובים לא חסרים...".

הרידב"ז חש באותן שניות שנדמו לנצח, חוסר אונים. הוא רצה לחיות, הוא ידע, שיש לו עוד מה לתרום בעולם העשייה, אך לא מצא לעצמו כף זכות שתטה את המאזניים. לפתע הוא נזכר... "רבנותי הדיינים, לפני חיתום גזר דיני למיתה, אני רוצה לספר לכם, שרעייתי ואנוכי מקבלים את פני שבת המלכה כבר בליל שישי. אצלנו הבית מבריק ומצוחצח בליל שישי, המפה פרושה על השולחן, הפמוטים מוכספים ניצבים להם על גבי מגש הכסף מלאים בשמן זית זך, התבשילים עשויים היטב, ניחוח השבת מתנוסס באוויר הבית.

בערב שבת, ביום שישי, אני נושא ונותן בדעתי, מה אוכל להוסיף עוד לכבודה של שבת... ודומני, שאין בעולם עוד יהודי שמרחיב את תוספת השבת כמוני...". הדיינים נאלמו דום. זו הייתה טענה ניצחת, וסנגוריה חותכת דין. בית הדין שבעליונים פסק לרידב"ז עוד 20 שנות חיים, במהלכן הוא הספיק לסיים את פרושו על הירושלמי, לעלות לארץ ישראל, להתגורר בצפת, ולהקים ישיבה מפוארת ובה 150 תלמידים.

מנויים

לקבלת העלון חנם ב-email:
מידי שבוע, שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, חזק הגון, חזרה
בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0504-115673
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לשאלות בהלכה

לשאלות נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 054-7646633

האדמו"ר רבי יקותיאל יהודה הלברשטאם מצאנז זצ"ל: נולד בעיר רודניק ב-ד' בשבט ה'תרס"ה (1905). הראשון בשושלת מצאנז-קלויזנבורג. עמד בראש החסידות משנת ה'תש"ז (1946) ועד לפטירתו. מילדותו נודע כעלוי. בגיל 13 נבחן על הש"ס. בהגיעו לגיל 14 התייתם מאביו והוסמך להוראה. בגיל 21 החל לכהן כרב בקלויזנבורג (כיום קלוז-נאפוקה ברומניה) ועמד בראש הישיבה. במהלך מלחמת העולם השנייה נשלח לאושוויץ ואיבד את אמו, אחיו, אשתו ואחד עשר ילדיו אשר נספו בשואה. עם סיום מלחמת העולם השנייה החל להקים מוסדות תורה במחנות העקורים בגרמניה בסיוע הגנרל אייזנהאור שהיה מפקד צבאות בעלות הברית. בשנת ה'תש"ו (1945) הגיע לארצות הברית ואסף כספים כדי לעזור לניצולי השואה, וכן הקים מוסדות תורה שיועדו לניצולי השואה, אשר היגרו לניו יורק (ארה"ב) ולמקסיקו. נשא אישה בשנית ונולדו להם 7 ילדים.

בשנת ה'תשט"ו (1954) הגיע לארץ ישראל ובכ"א אדר הקים את הקריה החסידית קריית צאנז בנתניה וייסד את חסידות צאנז-קלויזנבורג. בשנת ה'תשל"ה (1974) הקים את בית הרפואה "לניאדו" בנתניה המנוהל בהתאם לכללי ההלכה היהודית ואשר אינו שובת גם במקרים של סכסוכי עבודה עם ההנהלה. בשנת ה'תשל"ח (1977) ייסד את מפעל הש"ס. ייסד גם בירושלים קריה ובה תלמוד תורה עבור חסידיו. נפטר בליל שבת, ט' בתמוז ה'תשנ"ד (1994). חי כ-89 שנים.

אביו: ר' צבי הירש (אב"ד רודניק). **אמו:** מרת חיה מנדל.

נשותיו: הרבנית פסיה (בזיווג ראשון, בתו של האדמו"ר חיים צבי טייטלבוים מסיגט), הרבנית חיה נחמה (בזיווג שני, בתו של ר' שמואל

דוד אונגר, אב"ד מניטרא). **בניו:** אדמו"ר צבי אלימלך (צאנז-נתניה), אדמו"ר שמואל דוד (מצאנז-קלויזנבורג בארה"ב).

חתניו: ר' שלמה גולדמן (אדמו"ר מזוועיל-צאנז ביוניאן סיטי). ר' דב וייס (רבה של קרית צאנז בירושלים). ר' אפרים פישל מוטצען (רבה של קריית הבעש"ט בפתח תקווה). ר' שאול יהודה פריזנט (רב ביוניאן סיטי). ר' אליעזר דוד שפירא (רב חסידי צאנז בבני ברק). **מתלמידיו:** ר' אפרים פישל הרשקוביץ (אב"ד האליין), ר' אשר וייס, ר' חיים צבי שפירא, ר' ישראל אריה זלמנוביץ, אדמו"ר מאיר הלברשטאם (מטשאקווא-בני ברק), ר' משה דב וולנר, ר' משה טוביה וייסברגר, ר' מנשה קליין, ר' אליהו שמואל שמרלר (ר"י צאנז). **רבותיו:** אביו, ר' צבי הירש. **מספריו:** ידברי יציב ישראל סבא ישפע חיים ישפע טהרה ידרך חיים

בספר "לפיד האש" מובא סיפור מופלא, המעיד, כי כאשר מתייעצים עם רב, יש לקיים את תשובתו כלשוננו, וכי ההצלחה תלויה באמונה: מכל החוגים והעדות פנו אל רבינו עם צרותיהם, כל מיני חולי וכל מיני מדווה, דאגות ועגמת נפש מכל הסוגים. האמינו בכוחו של צדיק לפעול ישועות.

באחד המקרים צלצל הטלפון במוצאי ש"ק, כשהרבי ישב עדיין ב"סעודה שלישית" ועמד באמצע "מזמור לדוד". היה מדובר במקרה של פיקוח נפש - באשה חולנית, שמפני הסכנה ציוו הרופאים לנתחה בדחיפות. הרבי המשיב"ק להפסיקו מדביקותו. הוא הקשיב לשאלה והורה להעביר מיד את האשה לבית חולים אחר. האנשים עשו כדבריו. התעלמו לחלוטין מדברי הרופאים שטיפלו בה, אשר הזהירו כי במידה ויטלטלו אותה להוציאה מבית החולים- יתחייבו בנפשה. כי פקודת הרבי שמרה רוחם. לבסוף, אכן, הבריאה אשה זו כליל, בלא ניתוח.

מעשה באדם שאושפז בבית חולים כשחיוו בסכנה. והוא עניינו לפני הרבי, שציווה להוציאו מיד מבה"ח זה ולהעבירו למוסד רפואי אחר, למרות שהרופאים הזהירו, כי הטלטול עשוי לקרב ח"ו את קיצו. נכנסו ובאו בני משפחתו אל הקודש פנימה, בניסיון לשכנע את הרבי שיחזור בו מהוראתו, כפי שהחולה עצמו ביקש מהם. הקשיב הרבי באורך רוח לדבריהם ואחר פנה אליהם ואמר בזה הלשון: "שימו לב. הלא זה עניין הקשור בפיקוח נפש. ההכרעה קשתה עליי מאד. אלא שאם האיש תולה עצמו לגמרי בדעתו, ואנכי שוקל את צדדי הדבר בלא שמץ של פניה אישית, אקווה, שיעזרו לי מן השמים לכוון אל העצה הישרה והנכונה. ברם, כאשר הלה מתווכח עמדי עפ"י שכל אנושי ומבקש להורות לי מה צריך אני לומר, ומי יודע, אולי באמת צדקו דבריו... ממילא, אין בחילי להשיב כלל... אימרו לו, שאיני מסוגל להכריע כיצד עליו לעשות".

מעשה בילד שנתקע מסמר חלוד עמוק בידו והובהל לבית החולים "הדסה" בירושלים, שם טיפלו בפצע והזריקו לו זריקה "טטאנוס", לשם מניעת זיהומים והרעלה ח"ו בדמו. כשחלפו ועברו מן הזריקה שלושה ימים, ביום הרביעי פתאום התנפחה ידו באופן מבהיל, והרופאים שבדקוהו אבחנו שלקה בהרעלת דם קשה, והעריכו, שאין מנוס מלקטוע את היד הנגועה. אחרת תתפשט ותלך ההרעלה בכל הגוף. המנתח המפורסם ד"ר נחום קוק הוא שהיה אמור לבצע את קטיעת היד. בצר לו ביקש אבי הילד מהרופאים להמתין ומיהר להתייצב לפני רבינו. כשדמעתו על לחיו תינה בפניו את צרתו. כשמע האדמו"ר את דברי הרופאים נדדק וקרא: "הייתכן, גזלנים! לקטוע ידו של ילד רך?!". ואמר בנחישות להגיד לרופא, כי בטרם ייגש לקחת בידו את אזמל הניתוחים, ייטיב לבדוק מחדש את מצב היד המורעלת. עשה האב כדבריו. והי כאשר בדק ד"ר נחום קוק את הילד פעם נוספת, הכירו על פניו סימני הפתעה ופליאה, ובטפחו על שכם הילד קרא אליו בשחוק: "קום וברח לך מפה... שכן קרה לך נס והכל השתנה". וכדברי הרב- כן היה, לא היה יותר שום צורך לקטוע את היד.

כְּחָה שֶׁל שְׁתִּיקָה בְּעֵת הַתְּפִלָּה

להלן סיפור, שנשלח ע"י אחד מקוראינו, משה. ק אשר בדידו הווה עובדה, ובזכות קבלה אשר לקח על עצמו ונחלץ מהבעיה שפקדה אותו ללא פגע. ולהלן פרטי הסיפור מפי מיודענו: אני עוסק בהוראה כבר יותר מ-15 שנה, וכידוע כלי העבודה השימושי ביותר בחינוך, הוא 'הקול', למסור שיעור מצריך מעבר להכנה ומסירת השיעור גם הרבה כוחות ומחשבה על משמעת ובעיקר לעניין את התלמידים להכניס 'גישמאק' ו'ברען' בלימוד הגמרא, רש"י ותוס', חוץ מהעובדה שזה מתיש גופנית זה מתיש מאוד את מיתרי הקול.

במשך השנים תמיד הייתי רגיש מאוד והשתדלתי מאוד לשמור על טונים נכונים, ובכל זאת הצטרדתי רבות לתקופות קצרות שבהם נזהרתי מאוד עד שחזרתי לעצמי, וחוזר חלילה. עד שבקיץ שנה שעברה 'נתפס' לי הקול, באין תקנה, כל תרופות וטיפות הפלא, טבעיות, כימיות ותרופות סבתא לא הועילו, הקול חנוק, אני לא מסוגל להרים את הקול כלל, השיעורים נמסרים בקול שקט וצרוד, מלווים בכאבי גרון. מובן, שבעיה זו מגבילה מאוד גם בשאר תחומי החיים, כגון: תפילה בקול, זמירות שבת, דרשות, חזנות ועוד.

מספר ימים לפני ראש השנה ה'תשע"ג פניתי לרופא מומחה בתחום, שיבדוק לי ביסודיות מה הבעיה, לאחר בדיקה פולשנית לגרון עם מכשור משוכלל, מראה לי הרופא סרט על המסך את תגובת מיתרי הקול בשעת דיבור, ו... שתי יבלות ענקיות, שחוסמות את הקול.

הרופא קבע שהפתרון היחיד הוא 'ניתוח' וגם אז אין הבטחה, שהקול יחזור לאיתנו... בכל מקרה המליץ לנסות ולעשות תרגילי דיבור או פיתוח קול, לדבריו אין כמעט סיכויים, שזה יעזור אבל כדאי לנסות. לשאלתי, מה הכוונה 'תרגילי דיבור', ענה לי: "אתה צריך ללמוד איך לדבר נכון ותצטרך את זה גם לאחר הניתוח, כדי לשמור על הקיים".

כמובן שבתקופת החגים לא התחלתי עם התרגילים, אבל כן ראיתי עלון נפלא של 'מורא מקדש' ובו מדבור על גודל חומרת הדיבור בשעת התפילה, ובנוסף שמעתי את כ"ק האדמו"ר מבעלזא שליט"א ב'שטיינדיגע תורה' מוצאי שמחת תורה אומר: "זה ברור שמ'ברוך שאמר' ועד אחרי תפילת י"ח, אסור לדבר, אלא כל אחד צריך לקבל על עצמו לא לדבר בבית כנסת כלל או לפחות מ'אדון עולם' ועד אחרי 'עלינו לשבח' לא לדבר כלל".

אמרתי לעצמי, הרופא אמר לי: 'אתה צריך ללמוד איך לדבר נכון', אכן, אני צריך ללמוד, איך לדבר, מתי כן ומתי לא! אמנם אף פעם לא הייתי פטפטן בתפילה, אבל עד שהתחלתי את התפילה, לפעמים צריכים להגיד מילה או שאלה קטנה וכדו', קיבלתי על-עצמי שמיד שהחזן מתחיל את התפילה, גם אם אני עוד לא התחלתי, לא אדבר כלל, וזה יהיה לרפואת קולי.

את התוצאות מיותר לציין, כשבועיים אחרי החגים לאחר שהרגשתי הטבה משמעותית בקול, פניתי שוב לרופא המומחה, ובבדיקה נוספת, שואל אותי: 'האם עשיתי תרגילי דיבור?', עניתי לו: 'ברור, שעשיתי וזה עזר לי מאוד', בהתפעלות ובהתרגשות הראה לי הרופא על המסך איך ששתי היבלות קטנו למינימום. הרופא פונה אליי ואומר: 'עוד לא ראיתי טיפול בדיבור כל-כך מוצלח, תמשיך בעקביות ובעז"ה לא תצטרך ניתוח!'

לאחר כשבועיים נוספים פניתי שוב לבדיקה, וכלשון המכתב: הפתעה נעימה! שני מיתרי הקול נעים היטב, אין לראות הערב יבלות/קשריות על המיתרים יבלות/קשריות על המיתרים... אין הוריייה לניתוח. וברוך ה' כבר יותר מחצי שנה, שאני לא יודע מה זה צרידות, וגם כשאני עולה לטונים גבוהים במיוחד.

הערה: להלן הממצאים אשר 'נחתכו' משלושת המסמכים הרפואיים של משה אשר מפאת גודלם לא יכולנו להביאם בשלמותם

תוצאות הבדיקה בפעם השניה מה-29.10.2012
לאחר הקבלה- בה התבשר שהיבלות קטנו משמעותית

ממצאים: ביקור חוזר מתאריך: 10/09/2012
אוזניים תקינות
יבלות קטנות על מיתרי הקול

תוצאות הבדיקה לראשונה מה-10.9.2012
בה התבשר על יבלות גדולות במיתרי הקול המצריכות ניתוח!

ממצאים: אוזניים תקינות
אף סטייה של מחיצת האף לוע תקין יבלות גדולות על מיתרי הקול

הבדיקה הדרושה: תרגילי דיבור • HOARSENESS

תוצאות הבדיקה בפעם השלישית מה-12.11.12
בה התבשר ב"ה כי מיתרי הקול נעים היטב ואין צורך בניתוח כלל ועיקר בזכות הקבלה

ממצאים: הפתעה נעימה! שני מיתרי הקול נעים היטב. אין לראות הערב יבלות/קשריות על המיתרים סדק קל בפונציה בהתאם לצרידות תיפקודית אין הוריייה לניתוח יישם הנילמד בטיפול הדיבור. יקפיד על היגינה קולית.

אבחנה: • DYSPHONIA

<p>הרב שמואל בן שמחה דרז"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל עמרם בן חנה ז"ל נעמי בת כהן ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל שני בת אסתר ע"ה מוסדי בת חביבה ע"ה יונה בן סעדה ז"ל</p>	<p>לע"נ</p> <p>תנצב"ה</p>	<p>הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמואל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל נעימה בת גורג'יה ע"ה דוד בר חסיבה ז"ל מסעוד בן יקוט ז"ל שמעון בן שמחה ז"ל</p>	<p>הרב שבתי בן אסתר'א אטון זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל אביבה בת איירין ע"ה אברהם בן יונה ז"ל יצחק בן חביבה ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל חי יזיי בן קלרה ז"ל יוסף בן סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה</p>
---	---	---	---